

3/2021

R
O
D
I
N
A

Nepoškvrnenej

Eucharistia

*Keby som mala v moci
pozbierať najsladšie slová.*

*Vznešené krásy sveta,
aké len táto zem chová.*

*Keby som mala možnosť
k nohám ti zložiť jas hviezd.
Dať povel všetkým zvonom
k oslave zvonieť, znieť, znieť.*

*Z nádherných záhrad kvetmi
obsypať bohostánok,
ovinuť srdcami detí,
rozptýliť nebies vánok.*

*Keby som mala v moci
toto ti všetko podať,
všetko by bolo málo,
chcem sa ti celá oddať.*

*Že si tu, za veľkú milosť
prijmi hold vďaky najskôr.
Ježiš môj – Velebná sviatosť,
zostaň mi životom, láskou.*

Henny Fiebigová – Siváková

Na obálke: Socha Panny Márie – Matky milosrdenstva na hore Butkov

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej
038 31 VRICKO 190

☎ 043/493 37 41

IČO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Vychádza 5-krát ročne

Ročník XXIX.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlačiareň: P+M Turany

Cirkevné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

№. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: júl 2021

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

Počas prenasledovania prvých kresťanov, keď cisár Valerián nariadil sv. Vavrincovi, aby mu bezpodmienečne vydal všetky poklady Cirkvi, on mu priviedol chorých a trpiacich a povedal: „Toto je bohatstvo a poklady Cirkvi!“ Toto aj naďalej ostáva pokladom Cirkvi, a preto sa ma o to viac dotklo, keď som v čase medzi kňazskou vysviackou a primičnou sv. omšou obdržal list z Rodiny Nepoškvrnenej. Otvoril som ho a našiel som v ňom dar neuveriteľnej hodnoty. Stálo tam: „*Bratovi novokňazovi na cestu kňazskej služby – 1000 sv. ružencov a sto dní osobného kríža venuje Rodina Nepoškvrnenej.*“ Po obrátení obrázku na druhú stranu sa môj údiv ešte znásobil: „*Do konca života sa za vás modlí a obetuje Anna...*“ A na druhom obrázku: „*Do konca života sa za vás modlí a obetuje Jana...*“

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

Nám blízky svätý Jozef	2
Najvznešenejší poklad	5
30. výročie schválenia	10
Veľká v добрote, láske a službe	12
Panna Mária – Rozväzovačka uzlov	15
Výnimočné výlety	18
Úplné odpustky pre členov RN	21
Cez slzy k šťastiu	23
Fatima stále aktuálna	26
Svedectvá a spomienky	28
Svedectvá z kríža	30
Ohlasy	30
Informácie	31
Osemsmerovka	32

Utrpenie prinášané Bohu ako obeta za druhých má neuveriteľnú hodnotu. Sv. Ján Pavol II. povedal, že nestačí, aby bola Cirkev vedená rôznymi iniciatívami, ale že musí byť vedená skrze utrpenie. Až v nebi úplne pochopíme, čo to znamená, že chorí a trpiaci patria medzi najvzácnejšie poklady Cirkvi. Až tam sa naplno ukáže, do akej miery dokázali tieto jednoduché obety, vás – členov Rodiny Nepoškvrnenej, uchrániť tých, za ktorých sa obetujete (teda aj mňa), uchrániť celú Cirkev od pôsobenia a moci toho, ktorý chodí ako revúci lev a hľadá koho by zožral.

Milý bratia a sestry z Rodiny Nepoškvrnenej, vaše modlitby a utrpenie spojené s Ježišovým robia pre kňazov, pre Cirkev a pre svet viac, ako by sme mohli urobiť my svojimi rukami. Nesmierne si tento naozaj nezaslúžený dar vážim a verím, že by sa k tejto mojej vďaka iste pripojili všetci, ktorí majú na vašich obetách účasť. Pán iste tieto drahokamy starostlivo odkladá, aby vás mohol nimi neskôr v nebi bohato ozdobiť. Za tieto drahokamy zo srdca ďakujem a pripájam k nim novokňazské požehnanie pre vás a tiež sv. omšu, ktorú som odslúžil 5. júla 2021 o 8. hodine za všetkých členov Rodiny Nepoškvrnenej.

novokňaz Stanislav Lopatovský

Nám blízky svätý Jozef

Pápež František, veľký ctiteľ sv. Jozefa, vyhlásil apoštolským listom *Patris corde* 8. decembra 2020 mimoriadny Rok sv. Jozefa. V ňom opisuje tohto spravodlivého muža viery prívlastkami: „milovaný otec“, „nežný a láskavý“, „poslušný“, „držiaci sa v úzadí“ a mnohými inými. Práve 8. decembra 2020 ubehlo stopäťdesiat rokov odvtedy, ako pápež Pius IX. vyhlásil sv. Jozefa za patróna celej Cirkvi. Kto je

tento taký dôležitý muž v živote Márie a Ježiša?

Najprv sa zbavme presvedčenia, že sv. Jozef bol starý, veľmi starý muž. Ako vznikla táto idea? Mohol by takýto starý muž okolo osemdesiatky užiť tvrdou prácou Máriu a Ježiša? Mal by trpezlivosť vychovávať malého chlapca, ktorý sa rád hral a potreboval ľudský vzor, ktorý ho mnohému naučil? Do 4. storočia sa v katakombách,

ktoré sú svedkami najstaršieho kresťanského umenia, znázorňuje Jozef ako mladý, približne dvadsaťpäťročný muž. Potom neskôr začína prevládať predstava Jozefa ako starca. Čo sa stalo?

V 4. storočí niektoré heretické spoločenstvá začínajú útočiť na Máriino panenstvo, čoho dôsledkom bolo ich presvedčenie, že Jozef bol prirodzeným otcom Ježiša. Pretože sa problematiku nauky hromadili, bol zvolaný všeobecný koncil do Efezu, kde Cirkev v roku 431 vyhlásila to, čo od počiatku verila, aby bolo všetkým zrejmé, že Mária je večná panna a Bohorodička. Mária počala bez pričinenia muža a teda Jozef nie je prirodzeným otcom Ježiša. Možno práve preto sa v umení začal Jozef maľovať čoraz starší, aby nikomu nepadlo spochybňovať Máriino pa-

nenstvo a aby ukázali, že Jozef bol ochrancom Svätej rodiny. V súčasnosti sa umelci čoraz viac vracajú k znázorňovaniu Jozefa ako mladého, životaschopného muža. Tak ho poznáme aj z apokryfných spisov.

Podľa znalcov mala Mária okolo pätnásť rokov, keď sa stala Ježišovou matkou, a predstava, že by si za manžela vzala starého muža, je viac ako nepravdepodobná. Židovskí muži sa ženili, keď mali okolo šesťnásť rokov. Podľa mnohých mal teda Jozef vtedy, keď si vzal Máriu za manželku, niečo okolo dvadsať rokov. Táto predstava je obsiahnutá napr. aj vo videniach blahoslavennej Anny Kataríny Emmerichovej. Jozef, Mária a Ježiš teda boli po každej stránke obyčajnou židovskou rodinou tých čias a žili obyčajné životy, čo nám môže byť dobrým príkladom pre náš každodenný obyčajný, ale jedinečný život.

Jozef ako pochybujúci alebo nerozumejúci tajomstvu vtelenia, to je pre nás ľudsky blízke vyjadrenie. Predstava, ako Mária oznamuje Jozefovi, že bude matkou a Jozef vie, že nie je otcom, je nám pochopiteľná. Vieme si predstaviť pocity tohto muža, ktorý Máriu veľmi miloval. Na mnohých ikonách narodenia Ježiša Krista je Jozef znázornený, ako

premýšľa o udalostiach, ktoré prišli do jeho života. Aj na ikone zo 17. storočia, pochádzajúcej z Ruska, máme tento výjav. Sediacim mužom dolu je práve sv. Jozef, ktorý premýšľa o udalostiach posledných mesiacov a najmä posledných dní. Vyobrazený je ako muž s krátkymi kučeravými vlasmi, krátkou bradou a fúzmi, sediaci v miernom predklone, ruky má spustené na kolenách a celý je zahalený v tmavohnedom plášti. Tvár, na ktorej sa zračia rozpaky a pochybnosti, má zdvihnutú k staršiemu mužovi stojacemu pred ním.

Podľa niektorých táto postava predstavuje púšiteľa. Býva odtý do zvieracej kože a predstierajúc, že je pastierom, prichádza ku sv. Jozefovi s úmyslom zasiahť do jeho srdca nepokoj a pochybnosti hovoriac: „Never, že je to Boží Syn. Ako by majestátny veľký Boh mohol vo svojej vznešenosti prijať toľkú biedu jaskyne?“ Jozef pochybuje, hoci o vtelení skrze Ducha Svätého vedel od anjela (porov. Mt 1, 20-24). Väčšina teológov je však proti výkladu, že muž zhovárajúci sa s Jozefom, je púšiteľ. Skôr ide o proroka Izaiáša, ktorý prichádza k Jozefovi, ktorý ešte stále nerozumie tajomstvu Ježišovho vtelenia

a narodenia. Izaiáš mu vysvetľuje, že teraz sa naplnilo jeho proroctvo o Panne, ktorá porodí syna, Emanuela, čo znamená „S nami Boh“. (Iz 7, 14n.). Vľavo dole od Jaskyne narodenia v rohu vidíme scénu úteku Svätej rodiny do Egypta. Na čele malého sprievodu je Jozef, ktorý sa obzerá dozadu za seba na Máriu, aby sa ubezpečil, či je všetko v poriadku.

Ako sa môžeme inšpirovať skúsenosťami sv. Jozefa? Je nám tak ľudsky blízky a obyčajný. Na jednej strane sa mu mohli do srdca vkrádať pochybnosti, ktoré prichádzajú ku každému z nás, na druhej strane je tu jeho snaha pochopiť tajomstvo. Ako je možné obsiahnuť lásku Boha k človeku, ktorý si vzal ľudské telo, aby žil náš život a vzal na seba všetky ľudské radosti a bolesti, okrem hriechu? To chce len pokľaknúť pred tajomstvom a nechať sa objasniť láskou Boha, ktorý sa stal dieťaťom, ktorého sa nemusíme báť. Tak to prežíval aj sv. Jozef. Boh sa dal do rúk človeka, ktorý ho „učil“ ľudským veciam, aby našu ľudskú prácu pozdvihol do neba. Aj nám sa Boh dáva, dáva sa do našich rúk, aby prostredníctvom nás premieňal svet v obyčajnosti nášho života.

Vdp. Ivan Mod'oroši

Najvznešenejší poklad

Eucharistia je prameň a vrchol celého kresťanského života – čítame v Katechizme Katolíckej cirkvi. Mala by byť aj stredobodom života každého kresťana katolíka. Ako by sme mali prežívať túto skutočnosť, ako môžeme prehĺbiť úctu k Eucharistii... O odpovede na otázky súvisiace s témou Eucharistie sme poprosili liturgistu vdp. Petra Starostíka, dekana, pôsobiaceho vo farnosti Banská Bystrica-Katedrála.

Otec Peter, Eucharistia je veľkým tajomstvom Božej lásky. Jej nevyčerpatel'né bohatstvo sa odráža aj v jej rôznych pomenovaniach. Môžete nám bližšie priblížiť niektoré z nich?

Katechizmus Katolíckej cirkvi nám ponúka viacero pomenovaní, ktoré poukazujú na určité stránky tejto vznešenej sviatosti. Najčastejším pomenovaním, ktoré pochádza z gréckeho slova, je *Eucharistia*. Toto slovo vyjadruje vzdávanie vďaka Bohu a pripomína židovské dobrorečenie. Je to Pánova večera, lebo ide o večeru, ktorú Pán slávil v predvečer svojho umučenia so svojimi učeníkmi. Zvlášť prví kresťania volali slávenie Eucharistie aj *Lámanie chleba*, pretože takýmto spôsobom to konal aj sám Pán podľa židovskej tradície pri stolovaní. Eucharistiu tiež voláme *svätou a čistou obetou*, lebo je pamiatkou

Pánovho umučenia a zmŕtvychvstania... Azda najčastejšie použijeme výraz *svätá omša*. Toto pomenovanie pochádza z latinského slova „missio“ – „id'ťe“, t. j. poslanie. Katechizmus učí, že liturgia, v ktorej sa uskutočňuje tajomstvo spásy, sa končí poslaním veriacich, aby plnili Božiu vôľu vo svojom každodennom živote.

Ako sa môže pre každého z nás osobne stať Eucharistia prameňom, stredom i vrcholom života?

Na to je jediná odpoveď, a tou je účasť na Eucharistii. Je veľmi dôležité uvedomiť si, kto sa nám v Eucharistii ponúka, aký je to vznešený dar, aké je to hlboké tajomstvo, ktoré sa nás dotýka. Eucharistia je najvznešenejší poklad, ktorý Pán Ježiš zveril svojej Cirkvi. A preto akokoľvek vznešená aktivita Cirkvi sa nevyrovná sláveniu Eucharistie.

Akým spôsobom sa vzdáva Eucharistii úcta? Ako ju môžeme prejaviť súkromne i v spoločnosti?

Myslím si, že v súčasnej dobe sa veľmi pekne rozvinula eucharistická úcta prejavená adoráciou. Mnohí veriaci si dokonca eucharistickú úctu spájajú (a zamieňajú) s vonkajšími prejavmi a gestami pri prijímaní Eucharistie. Treba však povedať, že na prvom mieste, čo sa týka eucharistickej úcty, je samotné slávenie Eucharistie (svätá omša), uprostred ktorej je sväté prijímanie. Môžeme povedať, že Eucharistia je predovšetkým pokrm, v ktorom sa nám ponúka sám Pán. On nám ho dáva, aby sme z neho jedli a pili. Teda eucharistická úcta je prioritne postavená na hodnom a častom svätom prijímaní. Eucharistická úcta mimo sv. omše v sebe zahŕňa adoráciu, ktorou je klaňanie sa Bohu prítomnému v Oltárnej sviatosti. Tiež sú to eucharistické procesie (ako napr. na Slávnosť Božieho tela, prípadne po veľkonočnej vigílii). A v neposlednom rade k tomuto kultu patria aj tzv. eucharistické kongresy.

Termínom kongres sa označuje napr. zjazd či zhromaždenie ľudí, ktorých spája spoločný záujem alebo cieľ, a tak hovoríme napr. o vedeckom kongrese. Eucharistický kongres je určite niečo iné. Môžete nám povedať, čo je náplňou a cieľom takéhoto kongresu?

Eucharistický kongres je verejným vyznaním našej viery, viery v Krista prítomného medzi nami v Eucharistii, ktorý žije s nami po všetky dni až do skončenia sveta. *Medzinárodné eucharistické kongresy* (MEK) sú jedným z veľkých verejných podujatí Cirkvi, ktoré zdôrazňujú a zviditeľňujú význam Eucharistie v kresťanskom živote a cirkevnej praxi. Vznikli v roku

1881 s cieľom osláviť Ježiša Krista reálne prítomného v Eucharistii a vydávať svedectvo o jeho neko-
nečnej láske k svetu. Tieto kongre-
sy vychádzajú z eucharistického
slávania. Ich stredobodom je tzv.
Statio orbis. Ide o svätú omšu,
na ktorú upiera svoju pozornosť
celý svet. Zároveň kongresy posky-
tujú príležitosť hlbšie sa zamýšľať
nad rozličnými témami, ktoré po-
núka teológia v rozličných oblas-
tiach života Cirkvi. Môžeme pove-
dať, že cieľom týchto kongresov je
snaha z určitého hľadiska hlbšie po-
chopiť a vo zväzku lásky a jednoty
vyznávať tajomstvo Eucharistie. Sv.
Otec František to krásne vyjadril
takto: „Tu sa rodí základná otázka:
čo to znamená sláviť eucharistický
kongres v modernom a multikul-
túrnom meste, v ktorom sa evanje-
lium a formy náboženskej prísluš-
nosti stali okrajovými? Znamená to
spoluprácu s milosťou Božou –
prostredníctvom modlitby a činnos-
ti – na šírení *eucharistickej kultúry*
ako spôsobu myslenia a konania
založeného na tejto sviatosti, avšak
vnímateľného aj ponad cirkevnú
príslušnosť. V Európe, ktorá je cho-
rá na ľahostajnosť a prechádzali
ňou rozdelenia a uzavretosti, kres-
ťania predovšetkým nedeľu čo ne-

deľu obnovujú jednoduché a silné
gesto svojej viery: schádzajú sa
v Pánovom mene a považujú sa
za bratov. A opakuje sa zázrak:
v počúvaní Božieho slova a v úkone
lámania chleba sa aj to najmenšie
a najskromnejšie zhromaždenie ve-
riacich stáva Pánovým telom, jeho
svätostánkom vo svete. Slávenie
Eucharistie sa tak stáva liahňou
postojov vytvárajúcich eucharistic-
kú kultúru, pretože podnecuje
k tomu, aby sme milosť Krista, kto-
rý totálne daroval seba samého, pre-
menili do skutkov a životných po-
stojov.“

**Kedy a kde sa konal prvý eucha-
ristický kongres? Ako často sa
takéto podujatie v Cirkvi usku-
točňuje? Kto určuje miesto jeho
konania?**

Eucharistické kongresy sú jedným
z najmladších prejavov eucharistic-
kej úcty mimo svätej omše v Cirkvi.
Korene eucharistických kongresov
siahajú do druhej polovice 19. sto-
ročia vo Francúzsku. Prvý impulz
k vzniku kongresov a ich následné-
mu rozšíreniu dala pani Emília Ta-
misiérová. V roku 1873 sa v Paray-
le-Monial v kaplnke pred vystavenou
Oltárom sviatosťou zišlo 60 francúz-
skych delegátov, zástupcov z parla-
mentu. Tí s asi tisíckou veriacich

zasvätili seba, parlament a Francúzsko Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Táto udalosť mala na spomínanú Emíliu Tamisiérovú veľký vplyv. Zatúžila po tom, aby sa Eucharistia uctievala v rodinách, medzi pracujúcimi, vo farnostiach, v diecézach a medzi národmi. Inšpirovala sa púťami a procesiami v rozličných pútnických chrámoch a rozhodla sa zorganizovať eucharistickú púť do Avignonu. Prvý eucharistický kongres miestneho charakteru sa teda konal v roku 1874 v Avignone. V roku 1876 už mala eucharistická procesia v Avignone celonárodný charakter. Úplne prvý medzinárodný eucharistický kongres (MEK) sa konal už v roku 1881 v Lille. Čo sa týka pravidelnosti konania kongresov treba povedať, že spočiatku sa konávali každoročne, neskôr počas druhej svetovej vojny ich konanie bolo pozastavené, a potom po vojne bolo v päťdesiatych rokoch opäť obnovené. Začali sa konať v intervaloch troch až štyroch rokov. Za účelom organizácie MEK bol zriadený tzv. výbor, ktorý dnes už nesie titul Pápežský výbor pre medzinárodné eucharistické kongresy. MEK sa slávia, pokiaľ možno, každé štyri

roky v meste určenom Svätým Otcom a podľa jeho usmernení.

52. medzinárodný eucharistický kongres bol naplánovaný v termíne 13. až 20. septembra 2020. Pre pandemickú situáciu sa však nemohol uskutočniť a bol stanovený nový termín. Kde a kedy sa eucharistický kongres bude konať?

Miesto a čas slávania najbližšieho medzinárodného eucharistického kongresu určil Svätý Otec František už na záverečnej sv. omši Statio orbis, ktoré sa konalo v roku 2016 na ostrove Cebu na Filipínach, keď ohlásil, že 52. MEK sa bude konať v Budapešti v septembri 2020. Zo spomenutých dôvodov svetovej pandémie bol jeho termín preložený na týždeň od 5. do 12. septembra tohto roka. 20. marca Pápežský výbor pre medzinárodné eucharistické kongresy oznámil, že 53. MEK sa bude konať v roku 2024 v ekvádorskom Quite.

Aké je motto tohoročného eucharistického kongresu a čo vyjadruje?

Ako som už spomenul, každý kongres sa nesie v znamení nejakej konkrétnej témy, ktorá je zároveň vyjadrená v krátkom motte celého kongresu.

Motto MEK v Budapešti je inšpirované 87. žalmom: „V tebe sú všetky moje pramene.“ To, čo chce vyjadriť toto motto, je krásne vyjadrené v texte modlitby tohto kongresu:

Nebeský Otče, prameň všetkého života! Zošli nám svojho Ducha Svätého, aby sme spoznali a čím viac milovali Krista prítomného v Oltárnej sviatosti, ktorý sa za nás obetoval. On je náš Pán a Majster, priateľ a pokrm, lekár a pokoj. Daj nám odvahu, aby sme jeho silu a radosť zanesli každému človeku! Daj, aby čas prípravy a slávenie eucharistického kongresu poslúžilo nášmu veriacemu spoločenstvu, mestám a národu, Európe a celému svetu na duchovnú obnovu! Amen.

Len málokto z nás sa bude môcť tohto významného podujatia zúčastniť priamo v Budapešti. Ako sa môžu do tohto diania zapojiť aj ostatní veriaci, či už ako jednotlivci alebo farnosti, prípadne diecézy?

Slávenie medzinárodného eucharistického kongresu je veľkou výzvou prekročiť akékoľvek hranice a bariéry a duchovne sa zjednotiť s celou Cirkvou. V jednotlivých spoločenstvách, farnostiach i diecé-

zach po celom svete sa môžu (ba priam majú) pri tejto príležitosti konať rozličné aktivity na prehlbenie eucharistickej úcty, tohto vzácneho a nevyčerpatel'ného prameňa milosť, spôsobmi, aké sú len možné: slávenie Eucharistie, katechézy, modlitby, adorácie, procesie, svedectvá. Tak ako pri vzniku medzinárodného eucharistického kongresu stáli veriaci laici v túžbe prejavíť úctu Eucharistii, aj dnes je to pozvanie, aby veriaci hladní a smädní po Pánovi prichádzali k tomuto prameňu, ktorý jediný vie utíšiť duchovný hlad a smäd človeka. Láska je vynaliezavá, preto si myslím, že ona je aj inšpiráciou pri realizovaní myšlienok ako prežiť MEK v našom spoločenstve. Je to veľká výzva nielen pre kňazov, ale pre všetkých „hladných a smädných“, ktorí milujú eucharistického Pána.

Môžete nám prezradiť, čím alebo lepšie kým je pre vás Eucharistia?

Všetkým.

Otec Peter v tomto roku oslávi 20. výročie svojej kňazskej vysviacky. Blahoželáme mu k tomuto výročiu a spolu s ním ďakujeme Pánovi za dar jeho povolania.

Za rozhovor ďakuje sr. M. Alžbeta

30. výročie schválenia

8. júna 2021 si Rodina Nepoškvrnenej pripomenula 30. výročie schválenia svätým pápežom Jánom Pavlom II. v Ríme. Za tento veľký dar ďakovala nebeskému Otcovi a Panne Márii v Kostole Sedembolestnej Panny Márie v Martine na Severe.

Pripomeňme, že mariánske združenie Rodina Nepoškvrnenej vzniklo na Turíce v Jubilejnom roku 1975. Zakladateľkou bola sestra Bernadeta Pánčiová. Na jej podnet sa skupinka chorých započúvala do výzvy pápeža Pavla VI., aby sa celý svet zapálil evanjelizáciou lásky. Na tento úmysel sa začali denne modliť posvätný ruženec a s láskou uvili zo svojich modlitieb a obetí prvú duchovnú kyticu, ktorú poslali ako vianočný darček Svätému Otcovi. Napriek náboženskému útlaku začalo sa toto dielo šíriť. Chorí sa stali apoštolmi medzi chorými a Rodina Nepoškvrnenej sa začala rozrastať.

Program, ktorý z Martina odvysielalo aj Rádio Lumen, začal príhovorom sr. M. Pavly Draganovej, generálnej predstavenej Kongregácie Milosrdných sestier sv. Vincenta – Satmárok. Tá okrem iného poveda-

la: „Vďaka hlbokkej viere, odhodlaniu a nadšeniu sestry Bernadety, ktorá sa ako skutočná milosrdná sestra podnecovaná Kristovou láskou zohýbala pod krížom brata, sa združenie čoraz viac dostávalo do povedomia Cirkvi nielen na Slovensku, ale aj v zahraničí. Dnes má toto združenie, ktoré má silno mariánsky charakter, tisícky členov. Do Rodiny Nepoškvrnenej patria predovšetkým chorí, telesne postihnutí, starí a opustení a tiež tí, ktorí chcú ochotne pomáhať službou chorým a trpiacim. Cieľom združenia je predovšetkým zjednotiť sa s trpiacim Spasiteľom pri svojom utrpení a vo viere spolu s Kristom niesť svoj osobný kríž. Medzi základné princípy spirituality Rodiny Nepoškvrnenej patrí zasvätenie sa Panne Márii dennou modlitbou posvätného ruženca a tiež horlivosť pri šírení tejto modlitby podľa želania Panny Márie z Fatimy, ale aj snaha o život podľa evanjelia. Členovia Rodiny Nepoškvrnenej sa denne duchovne stretávajú v modlitbe pod krížom o 15. hodine a vzdávajú vďaka za dar vykúpenia a modlia sa na úmysly Svätého Otca, otcov biskupov a za seba navzájom.

Smrťou sestry Bernadety činnosť Rodiny Nepoškvrnenej neprestala. Ona sa ako múdra novicmajsterka snažila počas formácie mladým sestram vstúpiť do srdca lásku a úctu k Nepoškvrnenej Panne Márii, ale aj ku všetkým jej deťom, osobitne ku chorým, trpiacim a opusteným. Som presvedčená, že sestry, ktorých osobitným poslaním v kongregácii je práca v združení Rodiny Nepoškvrnenej, verne pokračujú v šľapajach sestry Bernadety a snažia sa svojou činnosťou naplniť jej odkaz. Myslím, že dnes sa sestrička Bernadeta teší a raduje z toho, že sme sa tu spoločne stretli.“

Po príhovore nasledovala modlitba posvätného ruženca, ktorú viedli o. Jozef Bagin a sestra Norberta. Slávnostnú svätú omšu celebroidil žilinský diecézny biskup Mons. Tomáš Galis. Na úvod ho privítala sr.

M. Alica Marienková, štatutárna zástupkyňa Rodiny Nepoškvrnenej: „Minulý rok sme slávili 45 rokov od založenia Rodiny Nepoškvrnenej, ale pre situáciu pandémie sa nemohlo jubilejné stretnutie uskutočniť. Situácia sa zmenila v náš prospech, dnes sme

mohli prísť do tejto farnosti, ktorá je zasvätená Sedembolestnej Matke, a spolu s vami, otec biskup, poďakovať za dar vášho kňazstva a za dar kňazstva vášho spolubrata Daniela Diana. Pred 30 rokmi, práve v dnešný deň, bola Rodina Nepoškvrnenej schválená v Ríme pápežom Jánom Pavlom II., ktorý bol tiež členom Rodiny Nepoškvrnenej. Tešíme sa, otec biskup, že ste prijali naše pozvanie a prišli ste sa spolu s nami modliť a ďakovať za dary, ktoré dostala Rodina Nepoškvrnenej počas týchto 30 rokov.“

Otec biskup Tomáš Galis v homílii poukázal na dôležitosť Panny Márie v živote každého človeka: „My vieme, že to veľmi záleží na nás, aby sme sa necítili opustení, nešťastní, ale naopak, aby sme vedeli, že všetci sme pozvaní, že všetci môžeme tento svet posväcovať, pre-

tvárať práve preto, že sme Ježišovými učeníkmi. Prejavy lásky, ktoré môžeme ponúknuť, sú pre život také nevyhnutné, ako je soľ a svetlo a my to všetci dobre vieme. Nuž teda nech nám Pán pomáha prejavovať túto lásku, ktorá bude soľou a svetlom pre druhých. Na príhovor Nepoškvrnenej ochotne a obetavo slúžme druhým, slúžme a dávajme nezištne to, čo sme zdarma všetci dostali, že môžeme volať nebeského Otca, ktorý je Láskou, aj našim milovaným Otcom – Oteckom. Amen.“

Po svätej omši nasledovala adorácia Oltárnej sviatosti. „Všemohú-

ci a dobrotivý Pane, naše srdcia sú aj uprostred mnohých súžení, ktoré prežíva dnešný svet, naplnené radosťou. Prijmi dnes našu vďaku, prosby i chválu, ktorú ti chceme prejavit' nielen slovami, ale predovšetkým svojím srdcom.“ Tieto slová v skratke obsahujú to, čo sme chceli v tento požehnaný večer vyjadriť, kľáčiac pred Eucharistiou.

Prostredníctvom vysielania Rádia Lumen sa aj napriek obmedzenej osobnej účasti priamo v Martine spojili mnohí členovia Rodiny Nepoškvrnenej v spoločnej modlitbe.

Vdp. Pavol Jurčaga

Veľká v добрote, láske a službe

V sobotu 15. mája sme sa v Bánove na Morave rozlúčili s našou Bohuškou Vystrčilovou, ktorú si Pán povolal do domu svojho Otca 10. mája 2021.

Poďakovali sme za dar jej života a za službu pre Rodinu Nepoškvrnenej, ktorú s veľkou láskou a ochotou konala, keď roky viedla RN na Morave a v Čechách. V tejto službe jej ochotne pomáhali jej sestry Lydka a Mária.

Na parte boli napísané veľmi výstižné slová, ktoré charakterizovali jej život:

- bola skromná vo svojom živote,
- trpezlivá vo svojej bolesti,
- veľká vo svojej добрote a láske.

V 90. rokoch sa prostredníctvom vysielania vatikánskeho rozhlasu o Rodine Nepoškvrnenej dozvedela aj Bohuška. Nakontaktovala sa na sestričku Bernadetu, zakladateľku Rodiny Nepoškvrnenej, no a, samozrejme, sestrička jej hneď ponúkla službu: starať sa o členov RN na Morave a v Čechách, pracovať pre Pannu Máriu, lebo pribúdalo veľa členov aj z Českej republiky.

Skromná Bohuška uvažovala, či to bude vládvať, keď je pripútaná na invalidný vozík. Priatelia z Francúzska ju pozvali na púť do Lúrd. Rada o tejto púti rozprávala. Prežila tam nezabudnuteľné chvíle. Milosti, ktoré tam dostala, ju presvedčili o tom, že výzva na službu pre Rodinu Nepoškvrnenej je Božia vôľa a pranie Panny Márie. Sestra Bernadeta ju prijala do Rodiny Nepoškvrnenej, a tak sa Bohuška stala aktívnou členkou a vedúcou v službe apoštolátu.

Prijala túto výzvu a všetci dobre vieme, s akou láskou a starostlivosťou pracovala. Bola pre nás všetkých veľkým príkladom. S obdivom sme prijímali jej záujem o všetkých, ktorí potrebovali nejakú pomoc. Vyzývala členov, aby sa zapájali do modlitieb a obiet za novokňazov, do du-

chovnej kytice pre Svätého Otca a otcov biskupov na Vianoce.

Cez noviny Katolícky týždenník spropagovala apoštolát Rodiny Nepoškvrnenej. Napísala o možnosti prijatia do tohto spoločenstva, o tom ako sa stať členom. Pokiaľ jej to zdravotný stav a sily dovoľovali, rada sa aj so svojimi sestrami zapájala do organizovania stretnutí Rodiny Nepoškvrnenej na Velehrade a tiež aj na Slovensku. Vždy sa tešila, že spozná nových ľudí, mala radosť z toho, že Rodina Nepoškvrnenej rastie duchovne aj počtom. Bola vždy povzbudená silou modlitby a spoločenstva. Jej utrpenie jej nebránilo slúžiť iným, ale skôr ju povzbudzovalo k tomu, aby každému bez rozdielu prejavovala lásku v akejkolvek forme. Dvakrát putovala s chorými s púťou Rodiny Nepoškvrnenej do Lúrd v sprievode svojich sestier.

„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každodenne svoj kríž a nasleduje ma,“ povedal Pán Ježiš. On aj od Bohušky žiadal, aby ho nasledovala v kríži, lebo jej chcel dať účasť na svojom zmŕtvychvstání. Prijala kríž, milovala v ňom Krista, ktorý ju odmieňal si-

lou, svetlom, pokojom, láskou a úsmevom, ktorým si podmaňovala mnohé srdcia. Ďakujeme ti, Bože, že si nám ju daroval!

Bohuška, boli ste požehnaním pre nás všetkých. Pán vás požehnával a prostredníctvom vás požehnával aj nás a celú Rodinu Nepoškvrnenej. Nech ste aj po smrti požehnaním pre nás všetkých, ktorí sme boli s vami spojení. Nepoškvrnená Matka nech vám vyprosí milosť, aby vás Pán prijal do kráľovstva blaženosti. Prajeme vám nebo, odpočívajte v Božom milosrdenstve v pokoji.

Mnohí otcovia biskupi a kňazi si vážili jej obetavú prácu v apoštoláte Rodiny Nepoškvrnenej v Českej republike. Olomoucký otec arcibiskup Mons. Ján Graubner vo svojom kondolenčnom liste vyjadril vďačnosť za duchovnú silu, ktorou mnohých chorých bratov a sestry povzbudzovala v nesení kríža, v obetovaní bolesti. V závere listu napísal: „Nech jej Boh odmení všetko dobré, čo vykonala z lásky.“

Emeritný otec biskup Jozef Hrdlička v liste napísal, že jej vernosť a láska k Bohu a k blízkym zostane navždy v jeho pamäti aj v srdci Cirkvi a spomienky na ňu budú i jeho stále povzbudzovať. Jedine

Boh môže odmeniť dielo jej vernosti a lásky.

Páter Jiří Putala, bánovský farár, počas pohrebnej svätej omše povedal, že nie je v Bánove dlho, ale aj za ten krátky čas mal možnosť spoznať Bohušku ako nenápadnú ženu, ktorá prežívala svoj život v skrytosti, v spojení choroby, modlitby a obety, ako zrno, ktoré nevidno v zemi, ale ono klíči a prináša úrodu. Svoj príhovor ukončil slovami písma: „Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdi do radosti svojho Pána“ (Mt 25, 21).

S vďakou srdci sa prišli s Bohuškou rozlúčiť aj kňazi, ktorí jej boli duchovne nablízku, ktorých denne sprevádzala svojimi modlitbami a obetami.

Pred niekoľkými rokmi zanechala členom RN a čitateľom nášho časopisu odkaz, ktorý je aktuálny aj dnes: „Modlite sa ruženec. Je to mocná zbraň. Neexistuje problém, či už osobný alebo svetový, ktorý by sa nedal vyriešiť modlitbou posvätného ruženca. Pomáhajme ružencom zachraňovať svet. Spájajme sa v spoločných modlitbách, hlavne o tretej hodine popoludní, vtedy sú tieto modlitby zvlášť vypočuté.“

Sr. M. Alica

Panna Mária

– Rozväzovačka uzlov

(11. časť)

V minulom článku o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov sme hovorili o úspechu, ktorý prináša človeku radosť. Hovorili sme, že úspešným sa stanem vtedy, ak sa stanem nástrojom v Božích rukách a umožním Bohu, aby ma používal spôsobom, akým ma chce použiť. To je jediný spôsob, akým môžem získať radosť. Všetky ostatné úspechy pominú, ostáva iba moja svätosť.

V tomto článku budeme hovoriť o závislostiach. O tom, že závislosť je jedným z najväznejších uzlov a rozviazanie tohto uzla ma vvedie do rovnováhy v mojom živote.

Stále musíme mať na mysli, že Boh nie je mág. Mnohí ľudia za ním idú a očakávajú od neho, že on vyrieši ich problémy. To bol problém aj Židov vtedy, keď Ježiš rozmnožil chleby. Okamžite ho chceli urobiť kráľom. Áno, Ježiš nám môže dať znamenia, ale znamenie je to, že on je Boží Syn, a že my ho máme nasledovať, ale potom si uvedomme, že to sme my, ktorí máme vyriešiť náš problém, samozrejme, s jeho pomocou a s tým, že on nám dá svetlo. On nám nepovedal: „Nasleduj ma a ja sním z teba tvoj kríž,“ ale on nám povedal: „Vezmi svoj kríž a nasleduj ma“ (Mk 8, 34). To znamená, že ja musím niesť svoj kríž

a on mi pomôže tak urobiť. On mi pomôže nájsť tú správnu cestu. A to isté sa deje aj s Máriou. Mária rozväzuje uzly. To neznamená, že ja len vložím svoj problém do jej rúk a tento uzol bude rozviazaný, ale Mária je blízko mňa a pomáha mi, aby som našiel spôsob, ako tento uzol rozviazať.

Jedným z týchto uzlov, problémov je závislosť. Závislosť je, ak som na niečom závislý, aj keď by táto vec bola sama o sebe dobrá, ale ja sa stávam jej otrokom. Takže táto závislosť ma oberie o slobodu. *Existujú dva typy závislostí: sú nejaké veci, nejaké látky a sú správania.* Látky, napr. tabletky, drogy, alkohol, tabak. Môže to byť napr.

tabletku na spanie. Nedokážem bez nej byť. Potom sú to závislosti na určitom správaní. Nedávno bola urobená štúdia, z ktorej vyplynulo, že jeden z dvanástich ľudí môže mať závislosť na sexe alebo pornografii. Táto závislosť potom vedie k sexuálnemu zneužívaniu, ako je napríklad pedofília. Správaním môže byť napríklad aj neistota, keď je človek závislý na úzkosti. Vždy sa pozerá na tú čiernu stránku vecí. Alebo sebaodmietanie, ktoré privádza človeka k neúspechu v živote a k znechuteniu. Závislosť na ženách. Upadám do cudzoložstva. Viem, že spôsobujem rozpad mojej rodiny, ale moja závislosť je tak silná, že akékoľvek logické uvažovanie mi už nič nehovorí.

Môžu to byť hazardné hry. Viem, že konám niečo nesprávne, viem, že privádzam svoju rodinu do obrovských problémov, ale ja bez toho nedokážem žiť. Ja musím ísť hrať hazard. Hazard je to isté ako drogy. Taktiež, keď mladý muž, mladé dievča sú závislí na drogách, tu nie je riešením, že my im logicky vysvetlíme, že je to zlé, lebo oni vedia, že je to zlé. Častokrát, keď som závislý, potrebujem program, ktorý posilní moju vôľu a moje úsilie. Keď sa opýtam alkoholika, prečo

pije, tak s najväčšou pravdepodobnosťou ukáže na niekoho iného alebo na niečo iné. Pijem, pretože som šikanovaný v práci, pijem, pretože mám ženu, ktorá mi nerozumie. Pijem, pretože mi hrozne ublížil môj otec a moja matka... Takže ty ukazuješ na niečo iné. A to je veľmi nezrelé, pretože neprijímaš svoju slabosť. Zaiste, tvoja slabosť našla úrodnú pôdu, kde sa mohla rozvíjať. Prijmi, akceptuj svoje obmedzenia. Akceptuj, že si slabý. Inak sa nebudeš môcť zmeniť. Inak budeš vždy očakávať, že iní sa zmenia a ty sa zmeniť nemusíš. Takže ja som obmedzený. Prečo sa neustále rúhaš? Prečo si neustále nahnevovaný? Len to jednoducho prijmi. Priznaj si to. Zaiste, niečo vyvoláva tvoju slabosť, ale keby si bol silný, tak by si tomu dokázal čeliť.

Prijmi svoje obmedzenia, daj si dolu masku a snaž sa dostať do služby iným. Tým, že budeš slú-

žiť iným, budeš liečený zo svojich závislostí. Pretože alkoholik je osoba, ktorá je uzavretá sama do seba. Drogovo závislá osoba je osoba, ktorá je uzavretá do seba. Keď budeš pracovať pre iných, napríklad cez dobrovoľníctvo, tak ti to môže pomôcť pri uzdravení. Pretože, keď slúžiš ako dobrovoľník, dávaš sa druhým bez toho, že by si tam hľadal vlastné záujmy. Je takmer nemysliteľné, že by ste boli tak vyrovnaným človekom počas celého svojho života, že by ste neprechádzali žiadnou závislosťou. Niekedy táto závislosť nemusí byť nevyhnutne závislosť na niečom zlom. Ak je moja závislosť napríklad môj manžel, moja manželka, potom to prináša do môjho srdca veľkú žiarlivosť, ktorá nakoniec rozbije moju rodinu, potom to nie je jednoduché prijať. Táto závislosť nie je zlá, ale čo je zlé, je rozsah toho, čo tejto veci dávaš.

Môže to byť aj náboženská téma. Napríklad patríte ku charismatickej obnove. Chodíte do modlitebnej skupiny. A táto modlitebná skupina sa stane vašou modlou. Až do takej miery, že už nie ste v rovnováhe. Nemám čas pre svoju manželku, nemám čas pre svoje deti. Nevykonnávam dobre svoju prácu, kvôli

mojim záväzkom v modlitebnej skupine. Tieto záväzky v modlitebnej skupine sú predsa dobrou vecou. Zaiste, ale tvoja závislosť nie je dobrá. Spôsob, akým sa ty správaš, nie je dobrý. A toto je niečo, na čo sa musíme pozrieť z psychického hľadiska. Niekedy potrebujeme psychológa, potrebujeme niekoho, kto nám pomôže s disciplínou. Ale potom existuje terapia, ktorá je duchovnou terapiou. A to je, že položíš svoju závislosť do rúk Márie. Do rúk Márie, ktorá mi pomáha rozlišovať, čo je Božou vôľou. Je moje správanie Božou vôľou? Je Boh so mnou šťastný? Samozrejme, že musím akceptovať svoje obmedzenia, sňať svoje masky, inak nebudem počuť to, čo mi Boh hovorí.

A potom odovzdanie sa. Toto je to, čo urobila Mária. Mária sa odovzdala. Ona sa odovzdala vtedy, keď to pre ňu nebolo jednoduché. Mária nebola žiadnym hlúpym človekom. Mária mala svoju inteligenciu. A mohla nesúhlasiť so spôsobom, ako Boh riešil veci v jej živote. Na tom nie je nič zlé, ale potom sa odovzdala do jeho rúk. Ako keby som povedal OK, môj Bože, tak ja s tebou nesúhlasím, ja ti vôbec nerozumiem, ale ja sa odovzdávam do tvojich rúk, do tvojho plánu. A toto odovzdanie sa zo mňa sníme moju

závislosť. Závislosť ťa uzatvára do seba samého. Odovzdanosť ťa dáva ostatným. Závislosť je jedným z najväznejších uzlov v našom živote. A my sa musíme snažiť zistiť, kde je moja závislosť. Potom môžeme na tom začať pracovať. Rozviazanie tohto uzla ma vnesie do rovnováhy v mojom živote.

V Ríme je kláštor, volá sa Monasterio de la frate. Je tam zobrazená Mária, ktorá vyjadruje rovnováhu. Modlime sa k Márii, ktorá má tento titul, aby vniesla rovnováhu do našich životov.

Z prednášok P. Eliasa Vellu spracovala sr. M. Jaroslava (Pokračovanie v budúcom čísle)

Výnimočné výlety

(Príbeh z hospicu)

– Ten Martin, to je ale dobrý chalánko! – vravieval Jozef, pacient Hospicu Milosrdných sestier v Trenčíne. Prijali ho s nádorovým ochorením v terminálnom štádiu a nebol schopný samostatného pohybu. Žil sám, mal hlboko do peňaženky, blízko k cigaretám a alkoholu.

Martin sa stal hospicovým dobrovoľníkom. Najprv ako vykonávateľ pomocných prác pri rekonštrukcii hospicu, neskôr, vďaka ústretovému prístupu personálu, sa v hospici udomácnil. Postupne začal vnímať svoju úlohu v tomto zariadení trochu inak. A jeho služba dobrovoľníka sa mohla posunúť od opráv budovy k dotyku s ľudskou dušou.

– Martin, vidím, že ste sa v hospici už celkom zabývali. Mohli by ste

sa povenovať jednému nášmu pacientovi? Myslím, že by ste si „sadiť“. Je to človek s vašou krvnou skupinou, – navrhla Martinovi sociálna pracovníčka.

– Súhlasím, aj keď ide o kombináciu výzvy a skúšky súčasne, – zamyslene odpovedal Martin, – ale rád to skúsím.

Jozefovi sa v hospici páčilo. Personál sa snažil vyhovieť jeho potrebám. Kúpovali mu sladkosti a jogurty, ktoré mal veľmi rád, a na terasu mu dokonca namontovali slnečník. Ale jeho najväčšia túžba bola navštíviť rodnú dedinku, postretat' starých známych, posediť si v krčme... A pri plnení tejto jedinečnej túžby sa začala Martinova misia.

– Na začiatku nášho stretnutia bola modlitba. Prosil som o pomoc Du-cha Svätého, aby ma viedol počas týchto stretnutí, – s vd'ačnosťou spomína Martin. – Veľmi som túžil po tom, aby sme si s Jozefom rozume- li. Bol totiž vo veku môjho otca. A ja sám som o vlastného otca pri- šiel ako malé dieťa.

Martin šiel k Jozefovi najprv pár- krát na izbu, kde sa trochu „oťuka- li“. Netrvalo dlho a Martin prekva- pil Jozefa skromným návrhom.

– Jozef, mám tajný plán. Rád by som vás uniesol. Čo keby sme si urobili malý výlet? – predniesol Martin veselo svoj návrh, – poznám sa tu totiž s nejakými vplyvnými ľuďmi, – dodal žartovne.

Jozefova rodná dedinka bola ne- ďaleko Trenčína. Nealkoholické pivo, stretnutia so známymi a pria- teľmi. To bola pre Jozefa vzpruha a motivácia žiť život s chuťou. Vždy, keď prišiel Martin, oči mu za- žiarili zvláštnym, celkom milým svetlom. Jozef bol nepraktizujúci katolík. Prežil ťažký život.

Martin sa v lete vybral do Medžu- goria. Jozef ho netrpezlivo očakával. – Jozef, priniesol som vám darček z Medžugoria, – nesmelo povedal Martin. Jozef vzal so slzami

na krajíčku do trasľavých rúk ružen- cové perly. A bez akéhokoľvek pre- myšľania si ruženec zavesil na krk. Z tohto gesta Martin vycítil, že ten- to človek patrí Božej Matke a ona sa ho nevzdá. Martinovi ešte v hla- ve víťala možnosť priviesť Jozefa ku sviatosti zmierenia. Kňazi, ktorí navštevovali hospic, ho často oslo- vovali, ale nikomu sa nepodarilo presvedčiť ho. Raz sa Martinovi po- sťažoval, že akosi zle spáva.

– Keď som mával problémy so spánkom ja, – jednoducho povedal Martin, – pomohlo mi vyznanie vín vo svätej spovedi.

Jozef však nijako nereagoval. Nielen Martin, ale aj celý hospico- vý tím sprevádzal Jozefa tichou, ale vytrvalou modlitbou. Všetkým

veľmi záležalo na záchrane jeho nesmrtelnej duše.

– Jozef, potreboval by som spojiť náš dnešný výlet s jednou pre mňa dôležitou túžbou. Chcel by som sa ešte dnes vyspovedať. Nebude vám prekážať, keď ma trošku budete musieť čakať? – váhavo, ale radostne znel v telefóne Martinov hlas.

– Samozrejme, Martin. Rád s tebou pôjdem. Dokonca rozmýšľam, že by som sa šiel vyspovedať aj ja, – prekvapivo odpovedal Jozef. – Myslím, že už je ten čas, – dodal naoko bezstarostne.

Martin rýchlo zavola miestnemu kňazovi, že príde na faru spolu s Jozefom. Keď však prišiel po Jozefa do hospicu, stretol sa s nepříjemnou prekážkou.

– Nikam nemôžete ísť, Martin, – povedal ošetrujúci lekár – ešte nemôžem Jozefovi podpísať priepustku.

Táto informácia vyvolala v Martinovi znepokojenie. Sadol teda do auta a zastavil pred farou.

– Tak, čo ideme do hospicu? – spýtal sa náhlivo kňaz.

Martin bol neskutočne prekvapený, že kňaz bol tak pohotovo nachystaný ísť do hospicu, keďže pôvodný plán bol, že s Jozefom prídu k nemu na faru. Spolu sa vybrali

do hospicu. Jozef sa vyspovedal a Martinovi sa medzitým podarilo vybaviť priepustku.

– Martin, už dlho som kňazom, ale ešte mi nikdy nenapadlo, že človeka možno priviesť bližšie k Bohu aj pri pive, – dodal s ľahkosťou kňaz.

Kňaz sa vrátil na faru a Martin s Jozefom sa vybrali na očakávaný výlet. Bol čímisi zaujímavý. Taký iný. A Martin nevedel špecifikovať prečo.

O dva dni prišiel Martin znova za Jozefom. Pacient bol dezorientovaný. Nastalo u neho rapídne zhoršenie stavu. Martin pomohol sestričke prezliecť ho, uložil ho do postele a odišiel.

– Dnes už viem, čím bol výlet s Jozefom výnimočný. Bol posledný. A ja prežívam veľkú radosť a vďačnosť za Jozefov život, za skríženie našich životných ciest, za možnosť sprostredkovať mu sviatosť zmierenia, za vyznamenanie plniť mu jeho túžby. Verím, že Panna Mária, ktorá vedie všetkých k svojmu Synovi, priviedla aj Jozefa do Božieho náručia, – s úsmevom plným vďaky spomína Martin.

Podľa svedectiev z hospicu spracovala sr. M. Viannea

Úplné odpustky pre členov RN

Apoštolská penitenciária na základe právomoci, ktorú jej udelil Svätý Otec František, dekrétom, ktorý vydala v Ríme 22. novembra 2018, udelila úplné odpustky, ktoré môžu získať len členovia Rodiny Nepoškvrnenej. Túto možnosť majú členovia v niektorých osobitných dňoch, ktoré sme si priblížili v našom časopise počas minulého roku. Sú to Svetový deň chorých – 11. február; každoročné stretnutie členov, výročný deň založenia – 18. máj, výročný deň kánonického schválenia – 8. jún, slávnosť Sedembolestnej Panny Márie – 15. september, slávnosť Nepoškvrnenej počatia Panny Márie – 8. december a 13. deň každého mesiaca. Dnes budeme uvažovať o príležitosti získať úplné odpustky každý deň pri poklone sv. kríža a pri zbožnom odriekaní Korunky Božieho milosrdenstva.

Už krátko po vzniku Rodiny Nepoškvrnenej sa jednotliví členovia denne duchovne spájali nielen modlitbou posvätného ruženca, ale na podnet svojej zakladateľky sr. M. Bernadety Pánčiovej sa každý deň duchovne stretávali pri poklone kríža o 15. hodine. Prečo práve o 15. hodine? V tejto hodine si pripomíname Ježišov vrcholný prejav lásky k ľudstvu – smrť na kríži. Preto členovia RN prichádzajú v tejto posvätnnej chvíli pod kríž, klaňajú sa Ukrižovanému, vzdávajú mu vďaku, spájajú svoju bolesť a utrpenie s jeho vykupiteľskou obetou a pamätajú na chorých a opustených na celom svete.

Pohl'ad na kríž

V druhom čísle časopisu Rodina Nepoškvrnenej, ktoré vyšlo na začiat-

ku roku 1993, jeho vtedajší šéfredaktor vdp. Viliam Gabriel v úvodníku napísal: „Liturgia pôstnej doby nás povoláva k obráteniu duchovného zra-ku na kríž a k obnove srdca pokáním.“ K tomu nás pozýva aj každý pohľad na kríž, a to nielen v pôstnom období, ale počas celého roka. V úvodníku ďalej čítame: „Toto je čas milostivý, toto je čas spásy. Ježiš chce, aby sme vykročili za ním s väčšou odvahou a dôverou, nesúc vlastný kríž svojej biedy. Ved' kríž, ktorým sme pozna-čení, je spásonosný nástroj pre záchra-nu našu i všetkých bratov a sestier.“

Vďaka za Ježišovu lásku

Ježiš Kristus miloval každého z nás až do krajnosti, až po potupnú smrť na kríži. Nezabúdame za túto lásku

d'akovat'? Neberieme ju ako samozrejmosť? Nech je naše denné stretnutie pod krížom prejavom našej lásky, ale aj vďaky. S láskou teda pohliadnime na kríž – ak ho nemáme práve v tej chvíli k dispozícii, urobme tak aspoň v duchu – a krátko sa pokloňme: „Klaniame sa ti, Kriste, a dobrorečíme ti, lebo si svojim svätým krížom vykúpil svet.“ Obnovme si v tejto chvíli náš úmysel, že chceme v spojení s naším Spasiteľom ochotne obetovať nebeskému Otcovi svoju chorobu, trápenie a kríž ako prejav poslušnosti a odovzdanosti. Spomínaný úvodník končí výzvou, ktorá je stále aktuálna: „Pripoj svoj kríž ku krížu Pánovmu, aby ani kvapka tvojej bolesti nevyšla nazmar. Polož toto drevo spásy cez priepasť ľudskej biedy, nech most postavený Pánom a tebou privedie mnohých do náručia osláveného a zmŕtvychvstalého Pána.“

Modlitba za členov Rodiny Nepoškrvnenej, za chorých a opustených na celom svete

„Neste si vzájomne bremená, a tak naplníte Kristov zákon.“ Takto nás povzbudzuje sv. Pavol v Liste Galaťanom (Gal 6, 2). Jednou z foriem vzájomnej pomoci je zaiste aj modlitba, ktorú obetujeme za našich známych i neznámych blíž-

nych. Práve v hodine, v ktorej si pripomíname Ježišovu smrť, sa členovia RN modlia Otče náš, Zdravas', Mária a Sláva Otcu za chorých a opustených na celom svete.

Počas jedného medzinárodného stretnutia zástupcov laických hnutí, ktoré sa uskutočnilo len pár rokov po páde totality v Bratislave, sme sa rozprávali o Rodine Nepoškrvnenej s jednou z účastníčok z Anglicka. Keď sme spomenuli, že naši členovia sa o 15. hodine duchovne stretávajú pod krížom a modlia sa za chorých a opustených na celom svete, rozplakala sa. Po chvíli mlčania nám vysvetlila, prečo sa na jej tvári objavili slzy. „Viete,“ hovorila „pracujem v domove dôchodcov. Naši starčekovia a starenky sa cítia zväčša veľmi opustení. Len máloktorého z nich navštívia jeho deti či vnúčatá. S takou veľkou túžbou hľadajú každý deň na dvere a čakajú, či

sa neotvorila a či sa v nich neobjaví niekto, kto prišiel práve za nimi... Veľmi ma dojalo, keď som si počas vášho rozprávania uvedomila, že na Slovensku sa vaši členovia o 15. hodine modlia aj za našich starčekov a starenky, hoci ich nepoznajú, nikdy o nich nepočuli a na tejto zemi sa zrejme nikdy osobne nestretnú. Viete, čo to pre týchto opustených ľudí bude znamenať, keď im to poviem?!“

Korunka

Božieho milosrdenstva

V prvých rokoch pôsobenia Rodiny Nepoškrvnenej ešte na Slovensku nebola rozšírená modlitba Korunky Božieho milosrdenstva. Keď sa táto modlitba objavila aj u nás, začali sa ju o 15. hodine modlievať aj mnohí členovia Rodiny Nepoškrvnenej a stala sa pre nich akoby súčasťou stretnutia pod krížom.

Pán Ježiš povedal sestre Faustíne: „O tretej hodine pros o moje milosrdenstvo zvlášť pre hriešnikov a aspoň krátku chvíľu sa zahĺb do môjho umučenia, rozjímaj o mojej opustenosti vo chvíli zomierania. Je to hodina veľkého milosrdenstva pre celý svet. V tejto hodine nič neodmietnem duši, ktorá ma prosí pre moje umučenie.“

Drahí bratia a sestry, milí členovia Rodiny Nepoškrvnenej, okrem možnosti získať úplné odpustky, ktoré ponúka Cirkev všetkým svojim členom, máme ako členovia Rodiny Nepoškrvnenej veľa ďalších príležitostí získať tieto odpustky či už pre seba alebo pre duše v očistci. Buďme za to vďační a využime to na vlastné posvätenie i na pomoc dušiam v očistci.

Z archívnych materiálov spracovala sr. M. Alžbeta

Cez slzy k šťastiu

Po dlhšej prestávke sa dnes opäť vraciame k rukopisu knihy sestry M. Bernadety, ktorej dala názov Cez slzy k šťastiu. Kniha obsahuje svedectvá niektorých z prvých členov Rodiny Nepoškrvnenej, ktorí už zväčša odišli do domu nebeského Otca. Sestrička v úvode spomína na začiatky Rodiny Nepoškrvnenej. Okrem iného napísala:

„Nepoškrvnená si nás od kríža viedla do večeradla. Učila nás modliť sa s Cirkvou a za Cirkev. Jej ďakujeme, že v nás zapálila apoštolskú horli-

vost'. Začali sme sa zaujímať o problémy v Cirkvi i sveta. Začali sme sa za ne modliť a obetovať. A to je špecifikum našej Rodiny. Kristus nás podnecoval svojou láskou. A čo sa stalo? So všetkým sa stala zvláštna zmena. Naše prvé slzy bolesti, zatrpknutosti, zúfalstva a beznádeje sa zmenili na slzy šťastia a radosti. Prečo? Pretože sme našli v modlitbe a obetovaní sa za druhých veľký zmysel nového života. Uchvátil si nás Spasiteľ na kríži, pretože nás k nemu priviedla jeho Matka.“

Pán chce všetko

Narodila som sa v malej dedinke na Kysuciach ako štvrtá z deviatich detí. Som chorá. Od malička mám fibrózu pľúc, bronchiálnu astmu a posledné roky sa pridala aj ischemická choroba srdca.

V rodine som dostala len základné náboženské vzdelanie. Bola som pokrstená, pristúpila som k prvému sv. prijímaniu a bola som na birmovke. To, čo sa mi dostalo v oblasti náboženského vzdelania, bolo veľmi málo. Dlhú dobu som ostávala na úrovni detskej viery. Veľmi som túžila viac poznať Boha, dostať sa k nemu bližšie, ale ako? Doma som sa neodvážila pýtať. Dnes chápem, že rodičia mi nemohli dať to, čo sami nedostali. Spýtať sa dôstojného pána? To predsa nemôžem, myslela som si. Mala som strach a hanbila som sa.

Napriek všetkému som vďačná rodičom za to, že vo mne nevypesovali pocit menejcenného človeka. Aj vďaka ich výchove som nikdy nevyriekla slová: „Prečo ja?“ Ne-

bránili mi hrať sa žiadne hry, neupozorňovali – toto nesmieš, nemôžeš, pretože si chorá. Ak mi potom bolo niekedy zle, nebrali to tragicky. Sama som postupne zistila, čo môžem a čo nie. To bolo od mojich jednoduchých rodičov správne...

Nuž a tak som rástla. S pribúdajúcimi rokmi rástla i moja túžba po poznaní Boha, ktorá stále ostávala nenaplnená, prázdna. Až prišiel osemnásty rok môjho života. Vtedy som sa prvýkrát dostala na liečenie do Tatier. Prvýkrát – a potom deväť rokov bez prestávky. Tam som ako pacientka trávila viac času medzi nevládnymi starenkami. Tu a tam som im maličkosťou poslúžila, najviac úsmevom, ktorý mi bol daný ako dar, hoci som to vtedy ešte nechápala. Moje starenky, nevediac, čo mi spôsobujú, ma svojou pochvalou často dohnali k slzám. Prečo? Tým, že mi povedali: „Aká si dobrá...“, ma upozorňovali na Boha, pretože slovo dobrý som spájala s Bohom, s jeho dobrotou.

Často som sa vtedy utiahla do kúti-
ka, kde som mohla byť sama, najčas-
tejšie do kúpeľne. Plakala som
a obracala sa na Boha s prosbou,
aby niečo urobil. Tak veľmi som ho
túžila hlbšie spoznať a nevedela som,
ako sa môžem dostať bližšie k nemu.
Vtedy som si ešte neuvedomovala,
že sú to moje prvé osobné modlitby.

A Pán sa zmiloval nado mnou.
Zasiahol tak úžasne rýchlo a krás-
ne. Poslal mi ako spolubývajúcu
mladú mamičku troch detí, praktic-
ky veriacu Máriu. Ani neviem ako,
hneď som sa jej zverila so svojou
túžbou a bolesťou. Nasledovali
krásne spoločné chvíle strávené
nad Svätým písmom, často aj dlho
do noci. Moje tušenie Božej dob-
roty sa menilo v poznávanie Boha
ako milujúceho Otca. To bol a je
objav hodný utrpenia, hodný lásky
a chvály. Poznanie, že Boh ma mi-
luje ako otec, je jeden z najkrajších
a najpevnejších pilierov viery
a nádeje v akýchkoľvek, aj tých
najťažších skúškach.

V mojom živote nasledovalo ob-
dobie veľkej zmeny. Mária ma sta-
rostlivo pripravila na generálnu svä-
tú spoveď. Nebo sa postaralo
o ďalšieho dobrodincu, pacienta,
ktorý mal auto. On sa podujal,
že ma bude denne vozit' na svätú

omšu do pomerne vzdialeného kos-
tola. Pán sa postaral aj o to, aby pre-
tieto moje „výlety“ mimo liečebne
mal pochopenie aj lekár. Vďaka
tomu som sa dostala do skupinky
veriacich dievčat a zároveň aj
do kontaktu so sestričkou Bernade-
tou, ktorá v tom čase pôsobila
v Charitnom domove v Dolnom
Smokovci. Po čase sa bolo treba
rozhodnúť, či ostanem v skupine
zdravých dievčat alebo sa budem
stretávať so sestričkou Bernadetou
a chorými. Oboje sa nedalo zvlád-
nuť. Keď som sa sestričke zverila
s tým, čo ma trápi, s jej vlastnou
jednoduchosťou mi dala odpoveď:
„Je to vážne rozhodnutie, musíš sa
rozhodnúť sama, ale pamätaj, u nás
máš dvere, ale v prvom rade srdcia,
vždy otvorené.“

Po tomto už rozhodnutie bolo jed-
noduché. Som chorá, a tak moje
miesto bude medzi chorými.

V RN som viac vnikla do poznávania významu utrpenia – obety – lásky – záchrany duší. Pán mi dal pochopiť, že záleží i na mne, či duša, ktorá je v nebezpečenstve večného zatratenia, bude zachránená alebo nie. Pán nechce veľa, chce všetko – všetkých, hlavne všetky duše. Veď zomrel za všetkých, a tak čaká i na moje zapojenie sa do modlitieb, prosieb a obetí za záchranu duší.

Ďakujem Bohu i Nepoškvrnenej za to špeciálne povolanie, do ktorého si ma on sám povolal. Chvála mu a vďaka za milosť spájať sa

s ním – Ukrižovaným, spájať svoju malú obeť s jeho nekonečnou obeťou, milovať kríž napriek slzám, vďaka ho prijať, objasť ho... vedome za spásu duší, za Svätého Otca, kňazov, bohoslovcov, rehoľníkov...

Môj život sa zmenil na radostné Velebí moja duša..., na radostnú chválu a vďaka Bohu za milosť naplnenia zmyslu života, za pochopenie zmyslu utrpenia.

On si ma vedie skrze Nepoškvrnenú a pretvára ma na radostné dieťa Božej rodiny.

Gitka

Fatima stále aktuálna

Eucharistia vo fatimskom poslanstve

Medzi najväčšie výzvy fatimského poslanstva patrí výzva k modlitbe, pokániu, dôvernému vzťahu s Najsvätejšou Trojicou a výzva k sláveniu a adorácii Eucharistie. Tieto výzvy sa objavujú už v zjaveniach anjela, ktorý pripravoval fatimských pastierikov na zjavenia Panny Márie. Koncom leta alebo začiatkom jesene v roku 1916 sa Lucia, František a Hyacinta pri jaskyni na úpätí hory Cabeço modlili modlitbu, ktorú ich naučil anjel pri

prvom zjavení: „*Môj Bože, verím v teba, klaniam sa ti, dúfam v teba a milujem ťa! Prosím o odpustenie pre tých, čo v teba neveria, tebe sa neklaňajú, v teba nedúfajú a teba nemilujú.*“

V tom nad sebou uvideli svetlo, vstali a zbadali anjela. V ľavej ruke držal kalich, nad ktorým sa vznášala hostia, z ktorej kvapkali kvapky krvi do kalicha. Anjel nechal vznášať sa kalich vo vzduchu, kľakol si k deťom a trikrát s nimi opakoval: „*Najsvätejšia Trojica, Otec, Syn a Duch Svätý, hlboko sa ti klaniam*

a obetujem ti predrahé telo a krv, dušu a božstvo Pána Ježiša Krista, prítomného vo všetkých svätostánkoch sveta, na uzmiernenie za urážky, rúhania a ľahostajnosť, ktorými je urážaný. A pre nekonečné zásluhy jeho Najsvätejšieho Srdca a Nepoškvrneného Srdca Panny Márie ťa prosím za obrátenie úbohých hriešnikov. “ Potom anjel vstal, Lucii dal prijať svätú hostiu a krv z kalicha rozdelil Hyacinte a Františkovi, pričom povedal: „Prijmite telo a pite krv Ježiša Krista, ktorého nevďační ľudia tak ťažko urážajú! Robte pokánie za ich hriechy a tešte vášho Boha!“ Zjavenia anjela deti vnútorne premenili. Viac času venovali adorácii, modlitbe svätého ruženca a modlitbe, ktorú ich naučil anjel.

Keď biskup João Venâncio z diecézy Leiria-Fatima hovoril o fatimskom posolstve, povedal: *„Fatima, to je vynahrádzanie, vynahrádzanie a predovšetkým Eucharistia a vynahrádzajúce sväté prijímanie.“* Okrem toho biskup spomenul návštevy Najsvätejšej sviatosti, adoráciu a najmä účasť na svätej omši. Bez Eucharistie nemožno vynahrádzať Bohu za hriechy. Kristus je jediný a najdokonalejší prostredník medzi Bohom a ľuďmi.

Sestra Lucia k tejto téme píše: *„Náš Spasiteľ, zatvorený v našich svätostánkoch, obetovaný na našich oltároch sa ustavične ponúka Otcovi ako obeta za odpustenie hriechov ľudstva. Dúfa, že mnoho veľkodušných ľudí sa bude chcieť zjednotiť s ním, stanú sa s ním jedno, aby mali účasť na tej istej obete, aby sa obetovali s ním Otcovi ako zmierna obeta za hriechy sveta... On sa ustavične ponúka Otcovi ako obeta: tichý, úpenlivo prosiaci v samote našich kostolov, zabudnutý, opovrhnutý, mučený, pokorený a chudobný, uväznený v našich svätostánkoch.“*

V čase fatimských zjavení prebiehala 1. svetová vojna. Milióny ľudí, konfrontovaní so zlom a násilím, žili životom tichej beznádeje. V ťažkej situácii vojny prišiel z neba signál napomenutia, ale predovšetkým bola ukázaná cesta, ako toto zlo premôcť. Panna Mária vo Fatime dáva ľuďom nádej: *„Ak urobíte, čo vám*

poviem, nastane čas mieru. Zasväťte sa pod ochranu môjho Nepoškvrneného Srdca. Veľa sa modlite – najmä ruženec, často sa spovedajte, prijímajte Eucharistiú, prinášajte každý deň obety ako vynahrádzanie za hriechy sveta.“ Táto cesta smerujúca k mieru a pokoju srdca

je účinná aj dnes. Tak sa fatimské posolstvo stáva pre mnohých posolstvom nádeje a pokoja. Posolstvom nádeje, že modlitba a viera sú účinnejšie ako zbrane a že nakoniec zvíťazí Nepoškvrnené Srdce Panny Márie.

Vdp. Jaroslav Barta

Svedectvá a spomienky na sestru M. Bernadetu

V predchádzajúcich dvoch číslach časopisu sme uverejnili časť spomienok sestry Stella Márie na sestričku Bernadetu, ktorá sprevádzala jej prvé kroky na ceste rehoľného života. Spomienok má veľa a vryli sa hlboko do jej srdca, ako uviedla v prvej časti. Počas rokov, ktoré prežila v blízkosti sestričky Bernadety, si zapisovala poznámky z rozhovorov a z jej prednášok. Ďakujeme jej, že sa o tieto vzácne spomienky a myšlienky s nami podelila.

Pre sestričku neexistovalo nič nemožné

Sestrička Bernadeta hovorievala: „Tí, čo sa modlia, tí, čo milujú, majú moc!“ A ona takou bola. Veľa sa modlila, veľmi milovala a mala moc nad srdcami – jednoduchých ľudí, chorých, chudobných, ale i bohatých a mocných, vplyvných; nad väzňami, ale aj nad dozorcami, lebo často sa stalo, že nás pustili aj do takých častí, kde by sme sa nikdy neboli mohli dostať, pretože pred ňou jednoducho kapitulovali aj tvrdí väzenskí dozorcovia. Nikdy nemala strach. Obdivovala

som, ako sa pred jej maličkou postavou skláňali statní chlapi – väzni, ktorých inak charakterizovala len tvrdosť, drzosť a surovosť a priznám sa, že som z nich neraz mala aj trochu strach, hlavne prvý raz, keď nás v jednej malej miestnosti nechali so šiestimi najťažšími väzňami, odsúdenými na doživotie alebo dlhoročné tresty za niekoľkonásobné vraždy. Nebolo mi vtedy všetko jedno, keď dozorca za nami zamkol mreže a následne aj ťažké pancierové dvere a odišiel. Sestrička si vtedy okamžite všimla moje rozpaky a jediným po-

hl'adom mi dodala odvahy. Bola márnopotratná v láske, aby sa podobala svojmu Milovanému a chcela takými urobiť všetkých – mladú sestru, ale aj väzňov, ktorí sa v jej prítomnosti menili. Jeden z týchto šiestich je dnes dokonca zasvätený Bohu a slúži tým najbiednejším, bezdomovcom.

Rovnako silné ako zážitky z návštev chorých, ktoré som spomínala v prvej časti svojich spomienok, boli aj zážitky z väznic, ktoré sme navštevovali vždy pred Vianocami. Sestrička Bernadeta videla skutočne v každom človeku Krista a vôbec nedbala na mnohé reči, ktorými sa ju niektorí snažili odradiť, pretože vraj väzni jej dobrotu iba zneužívajú. Ona aj týchto ľudí, nech sa už z akejkol'vek príčiny dostali do väzenia, tpezlivo počúvala, odpovedala na ich otázky, listy a snažila sa im splniť ich želania. Do väznic počas celého roka posielala balíky a listy. Bolo ich nespočetné množstvo a úžasné na tom bolo to, že každý jeden z nich bol hlboko osobný, pre konkrétneho človeka, s jeho konkrétnymi osobnými prosbami a želaniami, nielen taká všeobecná pomoc. A hoci ich obsah bol podobný, predsa bol každý z týchto balíkov iný. Keď sme ich ako kandidátky pomáhali baliť, sestrička nám

rada rozprávala o každom adresátovi ako o svojom dobrom priateľovi. Obdivovala som, že skutočne vždy vedela nájsť v každom človeku svojho najlepšieho priateľa – Ježiša, a tak sa aj k ľuďom správala.

Najúžasnejším a nezabudnuteľným dôkazom toho bola udalosť počas návštevy Svätého Otca Jána Pavla II. na Slovensku. Sestrička Bernadeta mala pre neho pripravený dar od chorých z Rodiny Nepoškvrnenej, ale nemala vybavené, že sa k nemu môže dostať. To však pre ňu nebol žiadny problém a ona bola rozhodnutá, že dar od chorých odovzdá. A tak ma požiadala, aby som ju na vozíčku zaviezla rovno k pápežovi. Všetci jej vysvetľovali, že sa to nedá, že niečo také musí byť dopredu vybavené..., že nás tam nepustia organizátori a polícia... No ona trvala na svojom. Nemožné! A predsa sa to stalo možným. Napriek všetkým ochrankám sme sa dostali až k Svätému Otcovi a sestrička mu mohla osobne odovzdať dar, z ktorého mal veľkú radosť.

Uviedla som len veľmi nepatrný zlomok mojich zážitkov so sestričkou Bernadetou. Som jej veľmi vd'čná za jej vedenie a pomoc, ktorá pokračuje aj naďalej z neba, kde sa, verím, všetci stretieme.

Sestra Stella Mária, SSpSAP

Svedectvá z kríža

Do Rodiny Nepoškvrnenej ma prihlásila Jolanka Veselovská. Jej život bol skutočným apoštolátom. Zaujímala sa o každého člena a vždy nás vedela primerane povzbudiť. Vstúpila do RN ešte vtedy, keď bývala v Ružomberku. Keď sa krátko po vzniku RN presťahovala do Liptovskej Lúžnej, napriek náboženskej neslobode horlivo rozširovala RN – jej rady u nás rozšírila asi o 78 členov. Založila malé spoločenstvo. Niekoľko sa nás stretávalo a modlili sme sa za rodiny, za Svätého Otca a kňazov... Vďaka nej sme si pred Vianocami robili deviatnik k Svätej rodine. Jolanka bola žena modlitby a rada čítala Sväté písmo. Jej obľúbenou modlitbou bol posvätný ruženec a Korunka k Božiemu milosrdenstvu, ktorú v tej dobe, keď bola ešte len málo známa, učila našich veriacich. Keď už pre chorobu nemohla byť doma sama, šla do zariadenia opatrovateľskej služby. Chodievala som tam za ňou. Pri jednej návšteve mi prezradila, že svoje utrpenie obetuje za blahorečenie sestričky Bernadety, s ktorou sa veľmi dobre poznala. Tak ako sestrička Bernadeta, aj ona zomrela vo Veľkom týždni, 30. marca 2021, presne v deň šiesteho výročia smrti sestričky Bernadety, o 15.05 hodine.

Želmíra Črepová

Ohlasy

Ďakujem Vám za zaslaný balík s knihami Mesiac k úcte svätého Jozefa, ktoré ste nám poslali ako prejav vďačnosti za našu spoluprácu na jej vydaní, udelení Imprimatur.

Kniha je pekne spracovaná aj graficky. Ďakujem Vám za Vašu snahu – aj takýmto spôsobom – objaviť a prehľbiť úctu k svätému Jozefovi, najmocnejšiemu patrónovi nás všetkých a najkrajšiemu vzoru manžela, otca a muža pre dnešnú dobu, zvlášť v roku, ktorý je zasvätený jeho úcte.

Prajem Vám a celej Rodine Nepoškvrnenej veľa duchovnej sily a zo srdca Vás žehnám.

✠ *Mons. Marián Chovanec, banskobystrický biskup*

Dostala som od Vás úžasný pozdrav s obrázkom novokňaza, teraz už môjho duchovného syna, za ktorého sa s láskou budem denne modliť.

Ružena

S veľkou radosťou som prijala obrázok s menom novokňaza Václava, za ktorého sa budem modliť.

Žofia

Informácie

- ✿ Pozývame vás aj tento rok spoločne pripraviť duchovnú kyticu pre Svätého Otca a otcov biskupov k Vianociam 2021. Túto kyticu pripravujú členovia RN každý rok zo svojich modlitieb a obetovaných dní a k nej pridávajú text s blahoželaním pre Svätého Otca a otcov biskupov. Členovia zasielajú duchovnú kyticu každý sám za seba alebo v mene menšieho či väčšieho spoločenstva. Nezabúdajme na tieto vzácne modlitby a obety, ktoré sú také potrebné pre tých, ktorí nás duchovne vedú a spravujú. Príspevky do duchovnej kytice je potrebné písomne nahlásiť do 10. októbra 2021.
- ✿ Ďakujeme všetkým, ktorí ste sa v tomto roku prihlásili modliť sa a obetovať za našich novokňazov. Nech vám to dobrotivý Boh odmení svojím požehnaním. Budeme veľmi radi, ak sa prostredníctvom nášho časopisu podelíte aj so svojou osobnou skúsenosťou z tejto modlitby či aj osobného stretnutia s vaším duchovným synom.
- ✿ Aj tento rok pripravujeme pre vás stolový kalendár RN spolu s malým kalendárikom. Kalendár bude venovaný téme Celý rok s Pannou Máriou, ktorá nás myšlienkami a ilustráciami z jednotlivých sviatkov a pútnických miest bude sprevádzať celý nasledujúci rok 2022. Návratku na objednávku kalendára nájdete v nasledujúcom čísle časopisu RN, ale telefonicky si už teraz môžete kalendár objednať.
- ✿ Prosíme vás, aby ste pri akomkoľvek písomnom kontaktne s nami, či už listom alebo e-mailom, nezabúdali vždy uviesť meno, priezvisko, presnú adresu, prípadne aj telefonický kontakt (najmä pri väčších objednávkach), aby sme mohli vaše prania správne a načas vybaviť.

Osemsmerovka

Svätý Charbel povedal o Eucharistii: „Len skrze kríž, Cirkev, evanjelium a Eucharistiou...“ Záver citátu (17 písmen) sa dozvieme po vyčiarknutí týchto slov:

ADORÁCIA, BOH, CELEBRANT, CIRKEV, DAR, EUCHARISTIA, EVANJELIUM, HOSTIA, JEŽIŠ KRISTUS, KRISTOVO TELO, KRÍŽ, KRV, LÁSKA, MÁRIA, OLTÁR, PRIJÍMANIE, SVÄTOSTÁNOK, SVIATOK, SVIATOSŤ, TELO, UČENÍCI, VIERA, VÍNO, ZÁZRAK.

M	U	I	L	E	J	N	A	V	E	C	S
O	Á	A	I	T	S	O	H	R	S	E	V
L	C	R	A	M	U	N	Ô	K	A	L	Ä
E	I	H	I	Ž	T	Í	S	I	E	E	T
T	R	O	K	A	S	V	C	O	S	B	O
O	K	B	Š	A	I	Á	S	L	V	R	S
V	E	U	CH	A	R	I	S	T	I	A	T
O	V	T	T	O	K	Z	A	Á	A	N	Á
T	Ť	O	D	S	Š	Á	R	T	T	N	
S	K	A	R	E	I	V	Á	Z	O	E	O
I	R	K	R	Í	Ž	V	Ä	L	S	L	K
R	I	C	Í	N	E	Č	U	T	Ť	O	Ý
K	M	P	R	I	J	Í	M	A	N	I	E

Osemsmerovku pripravila Mária Goldbergerová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **31. augusta 2021**.

Tajnička osemsmerovky z čísla 2/2021 znie: „Sv. Terézia z Avily považovala sv. Jozefa za ochrancu pre všetky životné okolnosti.“ Výhercovia sú: **Mária Špesová** zo Starej Ľubovne, **Anna Švajlenková** z Bystričian a **Ľudmila Dzureková** z Bieleho Kostola. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.

**„Svätý Michal, archanjel, bráň nás v boji,
buď nám ochrancom proti zlobe a úkladom diabla...“**

Drahí bratia a sestry,
pozývame Vás k spoločnej modlitbe k sv. Michalovi,
archanjelovi, ako k duchovnej príprave na jeho sviatok.

Začíname: **1. septembra 2021**
podľa knihy: **Veľkosť svätého Michala, archanjela**,
ktorú sme v Rodine Nepoškvrnenej vydali minulý rok.

Kniha ponúka mesačnú pobožnosť k svätému Michalovi, archanjelovi – veľkému pomocníkovi v boji proti zlobe a úkladom diabla. Text knihy je preložený z poľštiny a upravený podľa súčasného učiteľského úradu Cirkvi. Autor nás chce cez túto pobožnosť zblížiť so sv. Michalom, ktorý je nesmiernym darom a sprievodcom na našej životnej ceste.

Knihu si môžete objednať e-mailom:
rodinaneposkvrnenej@gmail.com
alebo telefonicky: **043/493 37 41**

Formát: 11,8 x 16,5 cm
Tvrdá väzba, počet strán: 168
Dobrovoľný príspevok: **5,- Eur**

*„Konskrovaná hostia ukrýva osobu Krista:
sme pozvaní vyhľadávať ho pred svätostánkom v kostole,
ale aj v tom svätostánku, ktorým sú tí poslední, trpiaci,
ľudia osamotení a chudobní. Sám Ježiš to povedal.“*

Pápež František

